

Om universum hade varit ljus och planeterna svarta hade det varit nu. Likt svarta hål sugt allt upp, de runda kloten med glansig sfär. Du, du tittar rakt på mig. Jag kan knappt urskilja dina pupiller men jag känner dem, jag känner dem väl vid detta laget. Första gången var jag rädd att du genomskådade mig, kände vibrationerna från håret på armarna som rest sig, kunde höra de panikslagna rösterna i mitt huvud som förgäves försökte lösa den svåra gåtan som då var nuet. Nu försöker jag inte ens flytta blicken. Det är antingen in i dina urholkade ögon eller in i lampan. En sådan lampa så att varje gång du blundar ser du ljuset på ögonlocken som en bioduk.

Jag har tappat räkningen nu. Hur vet man när solen går upp i gryningen och ner i skymningen när det enda som får en att skilja på dag och natt sedan länge är gånget? Min största rädsla är att glömma, för glömskan är det enda som kan få hoppet att skingras. Min värsta fiende, men för varje stund letar den sig närmre mig. Vi leker kurragömma jag och glömskan. Jag har hittat den finaste av vrår, satt mina knän till hakan och hållit för andan när den kommit för nära. Precis som jag gjorde när vi var barn i det gula huset på den första gatan. Men trots det vet jag att det oundvikliga snart är kommet. Jag har varit tvungen att hålla andan flera gånger nu, men snart tar syret slut. Orken att motstå fallet är snart borta. Frukta kan man alltid göra men naivitet är farligt. Jag kan inte låtsas som att situationen inte är som den är men minnet av det förgångna lyckliga livet är det som håller mig varm om natten, som kramar mig och torkar mina tårar när hoppet börjar tvina. Därför är glömskan min värsta fiende, men också min högsta dröm. Om jag någon gång kommer ut härifrån är det dig glömskan jag håller närmast hjärtat.

I början var jag mer uppmärksam. Varje liten ljudvåg penetrerade mina hörselgångar, fick mina trumhinnor att vibrera i resonans. Trots ljuset kunde mina ögon urskilja rörelse i periferin. Maniskt gick de fram och tillbaka som en pendel på en gammal klocka. Ljudet av det förseglade limmet som höll paketeringen i schack när det brister. Fingrar som knäppte mot plasten på sprutan för att få ut det sista av luften. Jag vet allt om det, känner igen det väl. Då som nu, nu som då. Nu går det på rutin. Min blick fixeras djupt in i dina ögon. Jag vill att du ska känna det som jag upplever. Min blick ber på sina bara knän till dig. Signalerar, lyser, skriker efter räddning. Jag vet att det inte är någon mening med det men det får stunden att kännas lite lättare att genomlida, det är min enda chans och trots att den är minimal är det mitt enda hopp i denna situation. Jag tar den med, rycker den lilla makt jag fortfarande kan påverka ifrån dig. Girigt men allt handlar om överlevnad. Mest troligt hjälper det inte, det är lönlöst. Men kanske, om så bara kanske kan jag få dig att förstå. Och om inte kan jag stirra mot dig på samma sätt som du gjorde mot mig den där första gången, med en isande blick. Jag var det då, men inte längre. Jag är inte rädd för dig längre, inte för någon av er. Kanske är det den makt jag letar efter. Den enda makt jag har ni inte kan styra över.

Du sa aldrig till när du gjorde det, det bara hände. Den var kall nålen. Inget jag inte har varit med om tidigare, men inte så här. Min förmåga att räkna tillfällena är som bortblåst. Nu är mina vener förbrukade. Min vänsterarm är torterad av era nålar. Du tränger dig in med nålen, nästlar dig fram, gräver tills du hittar rätt. Sätter på ett plåster, inte för att det ska läka, utan för att försöken ska kunna fortgå. För håller jag mig inte frisk och duglig är jag inte värd något längre i era ögon. Jag är ett objekt, en produkt ni kan leka med. Men ni behöver mig, det är min tröst. Ni kan behandla mig efter egen gynning, men aldrig tillräckligt dåligt för då förlorar ni mig, och vad skulle ni vara utan sådana som mig?

Du pratar med din kollega, smått mummel i bakgrunden. Men det är bara brus. Min hörsel är fylld av rösterna. Skriken som tar över när smärtan kryper sig närmare. Knackar på min dörr, välkomnar sig själv in och gör sig påmind om att jag aldrig kan glömma den. Ibland stannar den hos mig ett litet tag. Stundvis är den där för natten, gör sig hemmastadd, men då måste jag tvinga den till dörren och låsa ordentligt. Jag vet att detta är en sådan dag så jag låser med säkerhet och ignorerar knackningarna.

För denna gången är ni klara med mig. Trycket runt kroppen lossnar. Det är skönt att slippa ha armarna fastbundna i den där selen. Varje stapplande steg går bra men utan mål blir det svårt och det är det jag saknar, ljuset i tunneln. Jag vet inte när det började, kanske några år sedan. Det är svårt att urskilja tid här. Det kan handla om tio år, eller varför inte tre. När varje dag är densamma börjar verklighetsförankringen falna. Människan har alltid vänt sig mot varandra. Krig efter vartannat, slaktat, torterat, splittrat familjer och stuckit kniven i ryggen på en älskad. Så detta borde inte komma som en så stor förvåning.

Jag minns tydligt första gången jag hörde om det. Det var nog inte då det började, regeringen har en tendens att dölja sådant. Mörklägga, och sopa det under mattan. Sätta tejp för munnen och bränna plakaten. Jag satt vid köksbordet. Kökslampan ljus sträckte sig en meter i radie runt mig, allt annat var mörkt. Rykten hade spridits redan då, men försvinnande är inte något unikt för min samtid, det har funnits sedan vi lärde oss att gå. Det var regelbundenheten som skrämde oss. Rubriken fick ljuset att krympa och mörkret från rummet att växa sig starkare. Vad gömmer sig där? "Försvinnande: Människor borta, misstänks vara läkemedelsförsök". När det hände en i min närhet eskalerade paranoian. Först fick jag inte tag på henne, hon hade gått under radarn. Ändlöst med samtal och sms. Till sist tänkte jag att hon bara ville undvika mig, ett medvetet försök att gå under jorden. Men när jag såg att hennes familj rapporterade henne försvunnen för att två timmar senare vara försvunnet började det sakta gå upp för mig. Sedan fick jag upp en notis från henne där hon uppgav att hon mådde bra, inte ville bli hittad och att vi skulle glömma henne. Det som började som spekulation, fick vi då bekräftat. Varje gång jag gick från busshållplatsen till lägenheten var det med raska steg, varje buske var en fiende, varje ljud från knakande grenar var potentiella hot. Var det någon som såg mig, var någon ute efter

mig? Eller hade verkligheten förbytts till en psykos? Bilen som körde sakta bakom mig var helt plötsligt inte bara en granne på väg hem från jobbet utan en möjlig förföljare. Hon hade uppgett någon vecka innan att hon sett en man flera gånger, utanför lägenheten, arbetet, på vårt välbesökta kafé. Sen var hon bara borta. Men jag märkte inte det innan det hände mig. Jag var på väg hem från busshållplatsen, en dag likt alla andra. Allt var normalt, precis som innan det hände henne. Men magkänslan var där, jag kunde inte skilja på om det var min nyfunna paranoia som spökade eller om det faktiskt rörde sig om att min kropp kände det på sig innan. Bilens däck knastrade mot gruset på vägen så att det ekade, som att det bara fanns jag och bilen, som att framljuset stirrade in i min blick när jag vände mig mot den. För varje liten sten som motades bort kom den närmare mig. Sen gick allt snabbt. En kostymklädd man öppnade bildörren och drog in mig, tätt följt av det första nålsticket. När jag öppnade ögonen var det försiktigt. Kisade mot ljuset. Det var då det hade börjat. Men mellan försöken är jag här i mitt rum. Jag får varken se eller prata med någon annan. Allt är bara mörker. Mörker som dämpar skriken, bäddar in ångesten och klappar mig tröstande för att kunna sova. Är det nu jag längtar efter min fiende, är det nu jag ber på mina bara knän om att glömskan ska komma? Naivitet har jag inte, jag måste lära mig att älska mitt öde. Men, om jag bara kunde sprungit den dagen, om jag bara hade kunnat skrika lungorna tomma, om jag bara hade kunnat gömma mig från dem. Då hade jag aldrig hamnat här, då hade jag fortsatt att leva mitt alldeles perfekta mediokra liv.

Men nu är planeterna ljus och universum är svart.